

Arrest

nr. 61 542 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011. Deze beslissing worden aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14

maart 2011 aan verzoekers ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door;

U.M. (...), (R.R.: (...))

Geboren op (...) te B.(...)/K.(...)

+ echtgenote: Y.N. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...) te K.(...)

+ minderjarige kinderen

U., F. E. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...) te A.(...)

Y., H.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...) te A.(...)

(...) te 2660 Hoboken

Nationaliteit: Turkije

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene, M.O. (...), een arbeidsovereenkomst bij de firma T. (...) dd. 29.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat ze ononderbroken in België verblijven en dit sinds 31.03.2007. Ter staving van hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 leggen betrokkenen drie getuigenverklaringen voor. De verklaring van A.,V. (...), die stelt ik ken A.V. (...) al drie jaar kan niet aanvaard wordt gezien deze niet in verband gebracht kan worden met verzoekers. De verklaring van W.,J. (...) — P. (...) en K. (...), M.(...) - beiden niet gedateerd – kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied sinds 31.03.2007. Deze getuigenverklaringen kunnen niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkenen werden opgesteld. Het is aan betrokkenen om bewijzen te leveren die hun beweringen kunnen staven. De voorgelegde Nederlandse aktes - geboorteaktes van beide kinderen en de huwelijksakte van verzoekers- tonen enkel aan dat betrokkenen zich op die momenten op het Nederlandse grondgebied bevonden. Ze kunnen dus niet weerhouden worden om een verblijf op het Belgische grondgebied aan te tonen. De andere voorgelegde stukken (de schoolattesten van beide kinderen, de arbeidsovereenkomst en de verklaring van niveaubepaling door het Huis van het Nederlands) dateren allen van 2009. We moeten dus vaststellen dat betrokkenen geen aanspraak kunnen maken op criterium 2.8B gezien hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 geenszins vaststaat. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkenen staven dit door een arbeidscontract bij de firma T.(...) d.d. 29.10.2009, een schoolattest voor beide kinderen sinds 17.09.2009, een verklaring van niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands d.d. 02.11.2009, drie getuigenverklaringen, verzoekers zouden volkomen geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, verzoeker zou zeer goed Nederlands spreken, verzoekers zouden hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd hebben en ze zouden de wil hebben om zich in België te integreren en zouden dit bewijzen aan de hand van de taallessen die verzoeker gevolgd heeft en nog wenst te volgen), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden.

Betrokkenen wensen zich verder te beroepen op andere prangende humanitaire situaties, namelijk dat een terugkeer naar hun land van herkomst geen optie is omwille van de kinderen die Turkije nog nooit gezien hebben, slechts zeer weinig Turks spreken en België als hun vaderland beschouwen. Bij een gedwongen terugkeer zouden hun verder ontwikkelings- en ontplooiingsmogelijkheden sterk beperkt worden en zouden hun studies hieronder lijden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de kinderen slechts in België naar school gaan sinds 17.09.2009 en dat hun verblijf in België voor deze datum geenszins vaststaat. Het feit dat ze hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een element ten gronde daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Verder dienen we op te merken dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen de verplichte scholing steeds hebben vervuld. Betrokkenen beweren sinds 2006 op het Belgische grondgebied te verblijven doch leggen slechts een attest voor van scholing sinds 17.09.2009.

Wat betreft de beperking van hun ontwikkelings- en ontplooiingsmogelijkheden, dienen we op te merken dat betrokkenen hier geen enkel bewijs van leveren. Het is aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Dit geldt eveneens voor de bewering dat hun scholing zou lijden onder de plotse verandering. Men kan er niet van uitgaan dat de plotse verandering voor deze kinderen negatieve gevolgen zal hebben. Verder is het ongeloofwaardig te veronderstellen dat de kinderen geen Turks zouden spreken. Dit gezien het feit dat beide ouders de Turkse nationaliteit bezitten, de moeder geen enkel bewijs voorlegt van kennis van de Nederlandse taal, de vader enkel niveau 1.1 van het Nederlands beheerst en gezien het feit dat er enkel een bewijs van scholing wordt voorgelegd sinds 17.09.2009. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden."

Op 14 maart 2011 wordt aan dhr. U.M. (...) een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 13/01/2011, wordt aan U.(...), M.(...) (M) geboren te B.(...)/K.(...)(Turkije), op (...), van Turkije nationaliteit, verblijvend: (...), 2660 Hoboken, het bevel gegeven om uiterlijk op 13 april 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

o De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Eveneens op 14 maart 2011 wordt aan mevr. Y.N. (...) en haar twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 13/01/2011, wordt aan Y.(...), N.(...) (V) U., F. E. (...), (m). (...) te R(...). Y., H. (...), (v), (...) te A. (...).

geboren te K. (...) (Turkije), op (...),

van Turkije nationaliteit, verblijvend: (...), 2660 Hoboken

het bevel gegeven om uiterlijk op 13 april 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

o De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Rechtspleging

De door verzoekers ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij meent dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoekers.

3. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat het middel in het verzoekschrift enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekers voeren geen middelen aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011 onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"Verwerende partij stelt dat verzoekers zich niet bevonden op het grondgebied uiterlijk op 31.03.2007.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat verzoekers wel hebben aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie.

Het ononderbroken verblijf sinds minstens 31/03/2007 werd in casu aangetoond door de verklaringen van vrienden en kennissen, alsmede door het feit dat dhr. U(...) zeer goed Nederlands spreekt en het basisniveau NT2 (= NT2, 1.1 Breaktrough) beheerst.

De verklaringen van vrienden en kennissen bewijzen ook de duurzame lokale verankering van verzoekers in België. Verzoekers hebben hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd.

De duurzame lokale verankering van verzoekers in België en de wil van verzoekers om zich in België te integreren werd bewezen aan de hand van de taallessen die dhr. U(...) heeft gevolgd.

Ook het feit dat de twee kinderen van verzoekers thans in België school lopen, levert bewijs voor de duurzame lokale verankering van verzoekers in België.

Dhr. U.(...) heeft tevens een arbeidsovereenkomst en hij is in de mogelijkheid een arbeidskaart B aan te vragen. Hij zal als arbeider werken in dienst van T.(...), met maatschappelijke zetel te (...), met ondernemingsnummer (...).

Verwerende partij heeft in meerdere dossiers de aanwezigheid in het Rijk aanvaard van illegalen louter op basis van getuigenverklaringen!!

De volgende personen werden op die manier geregulariseerd:

- 1. Z.M. (...), OV: (...)*
- 2. A.S. (...), OV: (...)*
- 3. S.M.(...), OV: (...)*
- 4. O.R. (...), OV: (...)*
- 5. E.Y. (...), OV: (...)*
- 6. M.B. (...), OV: (...)*
- 7. M.F.(...), OV: (...)*

Alhoewel verzoekers veel meer bewijzen voorleggen aangaande hun aanwezigheid in het Rijk wordt hun aanvraag toch afgewezen!

Verzoekers wensen voorts aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoekers geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat.

Verzoekers hebben aangetoond dat dhr. U.(...) werk heeft en bijgevolg moeten zij worden geregulariseerd.

Het is een schending van het gelijkheidsbeginsel om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31.03.07 en illegalen aanwezig na 31.03.07.

Dit onderscheid is niet objectief. Verzoekers hebben werk en kunnen het minimumloon verdienen, zodat zij niet uit de boot kunnen vallen omdat zij toevallig het Rijk zouden zijn binnengekomen na de datum van 31.03.07.

Tot slot heeft de behandeling van de aanvraag 14 maanden geduurd, hetgeen een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.

Het middel is gegrond."

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2 ° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3 ° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4 ° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. De verwerende partij heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht, wat door verzoekers niet wordt betwist.

Verzoekers hebben op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend waarbij zij vragen om toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009. Zij beroepen zich in het bijzonder op het criterium 2.8B van deze instructie, met name duurzame lokale verankering + arbeidscontract en op een prangende humanitaire situatie.

Niettegenstaande verzoekers zelf om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 binnen het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben verzocht in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te worden vastgesteld dat verzoekers, nu hun aanvraag ongegrond werd bevonden, plots menen dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon worden toegepast daar deze werd vernietigd door de Raad van State.

Daargelaten de vraag of verzoekers dit argument ook zouden aanvoeren, mochten zij wel geregulariseerd zijn geweest, merkt de Raad op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat de instructie geen ruimte meer toeliet voor appreciatie, meer bepaald doordat meteen was voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer werd voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing echter geen beslissing is houdende de (on)ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid ervan. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van haar discretionaire

bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. De verwerende partij kon aldus de vooropgestelde criteria toetsen bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten in zoverre deze stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat ze sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijven. De overige motieven van de bestreden beslissing worden geenszins betwist door verzoekers zodat enkel dient te worden nagegaan of het betwiste motief correct is en of het bestuur wat dit onderdeel van de motivering betreft niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In de verduidelijking over de instructie van 19 juli 2009 opgesteld door de verwerende partij, wordt m.b.t. het criterium 2.8B van de instructie het volgende gesteld:

"E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de Instructie)

Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

1) U verblijft, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied.

2) U kunt een duurzame lokale verankering in België aantonen (zie punt 4.a.3. op pagina 5).

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

· Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

· Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

In de bestreden beslissing wordt de beoordeling van het criterium 2.8.B. als volgt gemotiveerd:

"Betrokkenen beroepen zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene, M.O. (...), een arbeidsovereenkomst bij de firma T. (...) dd. 29.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat ze ononderbroken in België verblijven en dit sinds 31.03.2007. Ter staving van hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 leggen betrokkenen drie getuigenverklaringen voor. De verklaring van A.,V. (...), die stelt ik ken A.V. (...) al drie jaar kan niet aanvaard wordt gezien deze niet in verband gebracht kan worden met verzoekers. De verklaring van W.,J. (...) — P. (...) en K. (...), M.(...) - beiden niet gedateerd – kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied sinds 31.03.2007. Deze getuigenverklaringen kunnen niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkenen werden opgesteld. Het is aan betrokkenen om bewijzen te leveren die hun beweringen kunnen staven. De voorgelegde Nederlandse aktes - geboorteaktes van beide kinderen en de huwelijksakte van verzoekers- tonen enkel aan dat betrokkenen zich op die momenten op het Nederlandse grondgebied bevonden. Ze kunnen dus niet

weerhouden worden om een verblijf op het Belgische grondgebied aan te tonen. De andere voorgelegde stukken (de schoolattesten van beide kinderen, de arbeidsovereenkomst en de verklaring van niveaubepaling door het Huis van het Nederlands) dateren allen van 2009. We moeten dus vaststellen dat betrokkenen geen aanspraak kunnen maken op criterium 2.8B gezien hun ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 geenszins vaststaat. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkenen staven dit door een arbeidscontract bij de firma T.(...) d.d. 29.10.2009, een schoolattest voor beide kinderen sinds 17.09.2009, een verklaring van niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands d.d. 02.11.2009, drie getuigenverklaringen, verzoekers zouden volkomen geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, verzoeker zou zeer goed Nederlands spreken, verzoekers zouden hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd hebben en ze zouden de wil hebben om zich in België te integreren en zouden dit bewijzen aan de hand van de taallessen die verzoeker gevolgd heeft en nog wenst te volgen), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden."

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst bij T. BVBA(...), maar wordt gesteld dat verzoekers niet voldoen aan alle cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis en meer bepaald aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, met name dat verzoekers, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, moeten bewijzen dat zij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied hebben verbleven. Uit de omstandig gemotiveerde beslissing blijkt dat de verwerende partij de stukken welke door verzoekers werden neergelegd, omschrijft en bespreekt.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekers nergens enig element voorleggen dat de concrete argumentatie van verweerder bij elk van de overgelegde bewijsstukken weerlegt. Verzoekers geven enkel aan dat zij menen dat de verklaringen van vrienden en kennissen wel kunnen aantonen dat ze minstens sedert 31 maart 2007 in België verblijven en dat zulks ook blijkt uit het feit dat verzoeker goed Nederlands spreekt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag volgende stukken aan het bestuur hebben overgemaakt: een arbeidsovereenkomst voor verzoeker van 29 oktober 2009, een attest van de basisschool De Schakel waarin verklaard wordt dat het zoontje van verzoekers welke in 2005 in Rotterdam werd geboren sinds 17 september 2009 regelmatig lessen volgt in de 2de kleuterklas, een tweede attest van dezelfde basisschool waarin verklaard wordt dat hun dochtertje dat in 2001 in Rotterdam werd geboren sinds 17 september 2009 regelmatig lessen volgt in het 3de leerjaar van het lager onderwijs, een verklaring van aanmelding van het Huis van het Nederlands waarin wordt verklaard dat verzoeker zich voor het eerst heeft aangemeld op 2 november 2009 en op de wachtlijst wordt opgenomen om in januari 2010 met Nederlandse lessen te beginnen, alsook een verklaring van niveaubepaling van het Huis van Nederlands waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker op 2 november 2009 een basisniveau NT2 beheerst, een verklaring waarin te lezen staat dat de betrokken persoon een zekere A. V. al 3 jaar kent en dat hij in België woont, een verklaring van de zaakvoerder van Hoboken M. waarin verklaard wordt dat verzoeker al 3 jaar vaste klant is, nog een verklaring waarin de betrokkene verklaart dat hij verzoeker al jaren kent en dat hij regelmatig in het bedrijf op bezoek kwam waarbij hij zoveel mogelijk het Nederlands probeerde te spreken en te verstaan, een niet vertaald Turks document van 10 mei 2002, een ontslagbrief van het Nederlandse ziekenhuis waar verzoekers zoon werd geboren op 23 april 2005 en verschillende documenten i.v.m. de geboorte van hun zoon in Rotterdam in 2005, een uittreksel van de geboorteakte van hun dochter (eveneens in Rotterdam geboren op 2 december 2001), een brief van hun advocaat waaruit blijkt dat verzoeker op 6 juli 2010 in Nederland is aangehouden en een kopie van de identiteitskaarten van verzoekers. Het verzoekschrift van verzoekers gevoegd bij hun aanvraag maakt melding van het feit dat verzoekers van 2001 tot 2006 in Nederland hebben verbleven en dat zij in 2006 naar België zijn gekomen.

Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de overgelegde stukken te beoordelen. Uit voormelde gegevens blijkt dat verzoekers geen enkel officieel of minstens objectief stuk kunnen neerleggen waaruit blijkt dat zij al sinds 31 maart 2007 in België verblijven. De geboorteaktes van de kinderen, de huwelijksakte van verzoekers vormen enkel een bewijs van een aanwezigheid van verzoekers op het Nederlandse grondgebied. De schoolattesten van de kinderen, de arbeidsovereenkomst en de verklaring van niveaubepaling door het huis van Nederlands vormen evenmin een bewijs van de ononderbroken aanwezigheid in het Rijk sinds maart 2007 aangezien deze allen dateren van 2009. De objectieve attesten die verzoekers neerleggen, geven aldus allen een datum aan in 2009 en bijgevolg heeft de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze vastgesteld dat deze attesten niet kunnen bewijzen dat verzoekers al sinds 31 maart 2007 in België verblijven. Er blijven

enkel nog de verklaringen van vrienden en kennissen over waarvan het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de eerste verklaring niet kan worden aanvaard omdat deze niet in verband kan worden gebracht met verzoekers. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de overige twee verklaringen niet te aanvaarden om reden dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoekers. De verwerende partij kan immers onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen nagaan. Bovendien stelt de laatste verklaring enkel dat de betrokken persoon verzoeker al jaren kent en dat verzoeker het bedrijf regelmatig bezoekt. Dit zegt niets over de verblijfplaats van verzoeker en aangezien het niet betwist wordt dat verzoeker gedurende jaren in Nederland heeft gewoond en dat gelet op de ligging Nederland – België het best mogelijk zou kunnen zijn dat verzoeker het betrokken bedrijf vanuit Nederland bezocht. Uit het enkele feit dat de betrokken persoon verzoeker al jaren kent, kan geenszins afgeleid worden dat verzoekers sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijven, wat de tweede verklaring betreft stelt deze dat verzoeker al drie jaar vaste klant is. Op zich zegt dit evenmin iets over de verblijfplaats van verzoekers. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat zij door de overgemaakte documenten niet aantonen reeds in het Rijk te verblijven sinds maart 2007. Verzoekers argument in zijn middel dat het ononderbroken verblijf kan afgeleid worden uit het feit dat hij zeer goed Nederlands spreekt, kan evenmin worden gevolgd, nu het niet betwist wordt dat verzoekers vóór hun verblijf in België gedurende jaren in Nederland hebben verbleven waar evengoed Nederlands wordt gesproken.

Het is tevens niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving waaronder de wil om zich in België te integreren, het beheersen van de Nederlandse taal, het volgen van taallessen en het hebben van een uitgebreid sociaal netwerk geen bewijs vormen van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 en niet maken dat aan deze voorwaarde kan worden voorbijgegaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers een schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel aangezien in meerdere dossiers de aanwezigheid in het rijk van illegalen op basis van getuigenverklaringen wel werd aanvaard, merkt de Raad op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op voorgaande vaststelling kan evenwel niet besloten worden tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Verweerder heeft immers een beslissing genomen die in overeenstemming is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die volledig conform is aan wat voorzien is in de bestaande beleidsrichtlijn. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers door het louter opsommen van enkele namen met vermelding van het referentienummer van de dossiers van de betrokken personen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet aantonen dat deze personen zich in een identieke situatie bevonden of dat zij geregulariseerd werden op grond van getuigenverklaringen.

Verzoekers menen dat het onderscheid dat wordt gemaakt tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31 maart 2007 en illegalen aanwezig na 31 maart 2007 een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers betogen dat dit onderscheid niet objectief is. Verzoeker stelt dat hij werk heeft en het minimumloon kan verdienen, zodat hij niet uit de boot kan vallen omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekers niet aantonen het Rijk te zijn binnengekomen vóór 31 maart 2007.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden.

De instructies en de sterkmaking om de criteria van de instructies verder toe te passen, werden door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gedaan in het raam van een éénmalige regularisatieoperatie ten aanzien van vreemdelingen die zich reeds lange periode op het grondgebied

bevinden. De datum van 31 maart 2007 betreft dan ook een objectief criterium van onderscheid en wordt toegepast voor alle personen die een regularisatieaanvraag indienden of actualiseerden in de periode van drie maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 en die in hun aanvraag beroep hebben gedaan op de criteria van de vernietigde instructie. De Raad herhaalt dat, -door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor de beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag-, aan verweerder geen willekeur kan worden verweten.

In zoverre verzoekers een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de (gemachtigde) van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven. Verzoekers kunnen geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat verzoekers geen belang hebben bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel en dit onderdeel van het middel dan ook niet ontvankelijk is (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het enig middel van verzoekers is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU